

CHƯƠNG 1979:**THẦY THUỐC NHÂN DÂN.**

Tối hôm qua (1 tháng 3 năm 2014), khoảng gần 10 giờ, ngồi trên xe trên đường về nhà, tôi bị lâm vào tình trạng nguy kịch mà tôi biết tôi sẽ khó qua khỏi. Bibi chạy xe hết tốc lực, vượt qua bao đèn đỏ nên tôi không nghĩ “không lẽ vì cái mạng của mình mà để ảnh hưởng bao người trong xe: Bibi, Tiến, Hương, Huyền, Châu Châu, Mimi”... nên tôi đã rán gượng, gượng rán bình thường nhưng cũng không thể nào bình thường được ngoại trừ giọng nói của mình. Trời đang lạnh nhưng tôi xin lỗi mọi người cho tôi mở cửa sổ của xe vì không thở được. Cuối cùng, chịu hết nổi, tôi bảo Bibi ngừng xe lại và nhờ Hương cấp cứu.

Về nhà hơn 10 giờ tối, vào phòng nằm vật ra, Huyền lo cấp cứu cho tôi rồi em cân nhắc việc sử dụng thuốc, tôi nghe em hỏi ý kiến của Hương rồi cuối cùng em mới quyết định cho tôi dùng thuốc gì.

Tôi nằm im nghe tiếng em bàn bạc, tôi biết em đã tính toán sai, trị bệnh như đánh trận vậy, em chỉ tính về thuốc, về sự phản ứng phụ của thuốc, gọi là phản ứng phụ nhưng em lại xem nó là trọng, là chánh mà bỏ đi yếu tố sinh mạng phải tính là chánh. Thế nên, em loay hoay mất đến 5 tiếng đồng hồ trong việc cấp cứu. Công việc ấy đáng lẽ chỉ vài phút là có thể quyết định được. Tôi biết em tính toán sai nhưng tôi không nói vì hôm trước, em dẫn tôi đi bác sĩ, em nói bác sĩ ấy là “general doctor” tức bác sĩ tổng quát của Thầy, còn em là “personal doctor” tức bác sĩ cá nhân của Thầy. Tôi đã gật đầu đồng ý, coi như tôi đã cho em ấn tín để làm công việc này. Thế nên, khi “lâm trận” tôi đã không xen vào công việc “tiền phương” của một “tướng lãnh”, để vị tướng ấy tự quyết định và tự đánh trong chuyên nghiệp của mình. Tôi đã xin Thiêng Liêng gác lại cho tôi 1 chút để tôi dạy cho người đệ tử mình một bài học.

Cuối cùng, tôi đã cho Huyền biết là em đã làm mất đi 5 tiếng đồng hồ 1 cách vô ích, làm mất đi một cái nguồn sinh lực của con người mà đáng lẽ mình cần ở nó. Đáng lẽ, khi người ta còn sinh lực, người ta dùng thuốc, công dụng thuốc cùng với sinh lực của con người sẽ chở con người qua “ái”, còn đằng này, sợ phản ứng phụ của thuốc mà trong lúc ấy mình chỉ có duy nhất thứ thuốc ấy mà không dùng, trong khi ấy mình đã nắm trong tay, cái chết của bệnh nhân ấy là trước mắt mà không dám đánh cảm tử để mở đường sống!

Tôi nói với em:

- Là người thầy thuốc cũng không khác gì một vị tướng lãnh vậy. Mình bị giặc bao vây không lối thoát, không dám đánh cảm tử, chỉ ngồi chờ, không dám chạm súng thì ngày hôm sau, sau nữa thì mình cũng chết, không phải chết do súng đạn mà chết do đói, do kiệt sức. Em đã phạm sức lực của Thầy trong 5 tiếng đồng hồ. Đáng lẽ khi tham khảo, em cũng nên tham khảo với Thầy.

Ở Mỹ này, người ta đào tạo ra thầy thuốc, đại đa số chỉ là những loại dung y chứ không phải lương y, thầy thuốc ở Mỹ là cơm áo, gạo tiền hàng đầu, ai cũng sợ trách nhiệm, bị thưa kiện nên họ làm việc theo dây chuyền, mỗi người một nhiệm vụ nên “cha chung không ai khóc”. Trách nhiệm của một bác sĩ với bệnh nhân vì vậy trở thành rất ít và lạnh nhạt. Họ sẽ không vì bệnh nhân để giành lấy mạng sống cho người bệnh nhất là những trận đánh cảm tử 50-50, vì lỗ thua thì họ sẽ bị kiện.

Thế nên, ngoài bản năng, kiến thức học ở trường, Thầy muốn em có đức tính của một Lương Y, đó là đức tính gần như tất cả các bác sĩ ở Mỹ đều không có. Đó cũng là lý do tại sao bao nhiêu đời Tổng Thống Mỹ muốn có cải tổ về Y Tế lại không thành. Có lương y là số đông đầu mà mong tạo ra một chương trình Y Tế lương thiện làm chỉ đạo?...

Sống với bệnh nhân, đồng cảm với bệnh nhân thì tự sẽ biết cách tìm đường giành lấy mạng sống cho bệnh nhân. Ở Mỹ nói là nền Y Khoa cao, thực chất đó là thành quả của khoa học kỹ thuật, của những sáng tạo máy móc từ những nhà phát

minh máy móc, từ những nhà điều chế thuốc, chứ đại đa số chỉ là những người “thợ” làm về Y Khoa, đầu họ có bằng Bác Sĩ.

Thầy đã bắt đầu trị bệnh cho người ta từ khi các em chỉ lên 1, lên 2 thôi. Các em đã quên, Thầy cũng là một thầy thuốc.

Nói về điều này, làm cho tôi nhớ lại những kỷ niệm ngày xưa của mình...

... Tôi đã tự mày mò sách vở, học về Thuốc, về Đông Y từ những năm còn rất nhỏ. Rồi những khi gặp thắc mắc... thì tôi thường tìm đại một tiệm thuốc Bắc nào đó để vào hỏi người ta, thường thì hầu như nơi nào cũng vậy, người ta tiếp đãi tôi rất tốt, nồng hậu, các thầy Đông Y ai cũng nhiệt tình... sau này lớn khôn, tôi từ từ phát giác ra được, hầu hết các thầy Đông Y mà tôi tham khảo toàn là những Danh Y đương thời như Nguyễn Đồng Di, Đỗ Tất Lợi... hoặc là sau này họ trở thành những danh y nổi tiếng... Trong quá trình tự học, tôi vấp phải hàng rào về Hán Văn và tôi được bác Dương Tiền Kiến, một pháp hữu tặng cho cuốn sách “Hán Văn Tự Học” để tự học về tiếng Hán. Cuối cùng thì tôi chính thức được cho học về Đông Y, Châm Cứu vào năm 11-12 tuổi.

Tôi học Châm Cứu với các thầy, cũng là các pháp hữu: Khương Duy Đạm, Trần Quan Nghi. Sau nhiều năm học thì tôi được đưa

ra chùa Từ Nghiêm ở đường Bà Hạt, Saigon để làm trong phòng châm cứu từ thiện, nhưng lúc ấy còn nhỏ quá nên cũng không ai chịu để tôi thực tập cả.

Có lần, ngồi ở lề đường chờ những bạn nhỏ cùng lứa tuổi vá ruột xe đạp, ngồi nói chuyện với các bạn ấy, tôi giới thiệu với các bạn tôi đang hành nghề châm cứu nên ai nghe đến cũng mừng, các bạn ấy mới xin tôi trị bệnh giùm cho cha mẹ các bạn trong xóm lao động. Việt Nam vào thời gian đó còn rất nghèo (1979), đời sống người ta không đủ ăn thì lấy gì mà có được thuốc để trị bệnh. Thế nên, sau một thời gian trị bệnh tôi đã trở thành niềm vui của rất nhiều người trong những khu lao động nghèo, vì tôi trị bệnh, cho thuốc không bao giờ lấy tiền của một ai cả và ai, tôi cũng coi như người thân.

Cứ mỗi lần đến xóm nào cũng vậy, có hàng “đống” em nhỏ chạy ra đón từ đầu ngõ “A! Thầy Tân tới! Thầy Tân tới!” Lúc ấy tôi chỉ 15 tuổi nhưng cả xóm từ người già đến em nhỏ, ai cũng gọi tôi là “Thầy Tân”. Tôi không nhớ là tôi trị bệnh có mát tay hay không, nhưng người ta mến lắm. Nhiều lần đến thăm bệnh, đôi khi bệnh nhân đưa lại cho tôi vài cái kim mà tôi còn “quên” bỏ sót lại trên người bệnh nhân của những lần trị bệnh trước đó nhưng không một ai chê trách hay nói xấu chi cả. *(Chỉ duy nhất có một người chê trách thôi, đó là một vị pháp hữu rất gần trong Pháp Đạo, sau khi vị này bệnh và được tôi tình nguyện chữa trị tận tâm và miễn phí, và đến tận ngày hôm nay, đời trị bệnh bằng Đông Y của tôi chỉ duy nhất có 1 người chê trách. Điều này làm cho tôi có cảm nghĩ rằng, tánh của rất nhiều đệ tử VVQN trước kia có lẽ... xấu hơn tánh người đời thường).*

Tiếng đồn tốt về tôi ngày càng lan rộng, ngày tôi càng có nhiều bệnh nhân, nhiều khi vào lớp học, mở cặp sách ra thì phát hiện lúc thì trái quít, lúc thì trái cam, lúc thì 1 cuốn chả giò... do người bệnh lén bỏ vào cặp....